

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

• F R A M K R I S T M E N N F R A M •

65. ÅRGANG

8. JANUAR 1953

I N N H O L D S F O R T E G N E L S E :
T R O S K A P M E R E N N N O E N S I N N E - P A V E N S R A D I O -
B U D S K A P - D E E T T E R K R I S T N E S J U L - E L S K D I N
N E S T E - G I O V A N N I P A P I N I - I N D I S K K A R D I N A L
E P I F A N I - R I K H O L D I G U T E N L A N D S R E P O R T A S J E

NR.

1
2

N E S T E N U M M E R K O M M E R 22. J A N U A R 1953.

VÅRE KIRKER Gudstjenester på søn- og helligdager

OSLO

St. Olavs kirke, Akersv. 1.
Sokneprestkontoret, tlf. 41 41 61.
(Prestegrd. og Biskopen 42 52 87.)
Kl. 7: Stille messe.
Kl. 8.30: Fromesse m. preken.
Kl. 9.45: Low Mass. English Sermon.
Kl. 11: Høymesse m. preken.

St. Hallvards kirke, Urtegt. 29.
Soknepresten, tlf. 68 08 68.
Kl. 8: Fromesse.
Kl. 10.30: Høymesse m. preken.

St. Dominikus kirke, Neuberggt. 15.
Dominikanerne, tlf. 44 23 24.
Kl. 8.15: Fromesse.
Kl. 10.30: Høymesse m. preken.

Grefsen kapell, Gladsveg 23.
Prestegården, tlf. 37 45 90.
Kl. 9.30: Høymesse.

Vår Frue Villas kapell,
Montebello, Smestad.
Prestegården, tlf. 55 81 21.
Kl. 8.30: Høymesse.

Lunden kapell, Trondheimsv. 309.
Tlf. 37 78 68.
Kl. 8: Høymesse.

ARENDAL:
St. Fransiskus kirke, Tyholmen.
Soknepresten, tlf. 2209.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.45: Høymesse.

BERGEN:
St. Paul kirke, Christiesgt. 16.
Soknepresten, tlf. 15 410.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

DRAMMEN:
St. Laurentius kirke, Cappelensgt. 1.
Soknepresten, tlf. 2019.
Kl. 8.30: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

FREDRIKSTAD:
St. Birgitta kirke.
Soknepresten, tlf. 1438.
Kl. 8.15: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

HALDEN:
St. Peter kirke, Kr. V.s pl. 1.
Soknepresten, tlf. 1168.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

HAMAR:
St. Torfinn kirke, Torggt. 113.
Soknepresten, tlf. 1751.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 11: Høymesse.

HAUGESUND:
St. Josef kirke, Haraldsgt. 21.
Soknepresten, tlf. 3195.
Kl. 8.30: Fromesse. Kl. 11: Høymesse.

HØNEFOSS:
St. Theresia kirke, Vesterntangen.
Soknepresten, tlf. 266.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

KRISTIANSAND S.:
St. Ansgar kirke, Kirkegt. 3.
Soknepresten, tlf. 4225.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

LILLESTRØM:
St. Magnus kapell, Halvdansgt. 5.
Kl. 8.30: Fromesse. Kl. 11.15: Høymesse.

PORSGRUNN:
Vor Frue kirke, Sverresgt.
Soknepresten, tlf. 50793.
Kl. 7.45: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

STABEKK:
Jesu Hjerter kapell, Nyv. 17.
Soknepresten, tlf. 537735.
Kl. 9.05: Fromesse. Kl. 10.45: Høymesse.

STAVANGER:
St. Svithun kirke, Dronningsgt. 8.
Soknepresten, tlf. 25534.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

SYLLING:
St. Hallvard kapell.
Presteboligen, tlf. 9028.
Kl. 9.30: Høymesse.

TØNSBERG:
St. Olavs kapell.
Soknepresten, tlf. 12238.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.45: Høymesse.

Liturgisk kalender:

SØNDAG 11. JANUAR: *Feiring av Herrens Åpenbaringsfest*. Ep. Is. 60, 1—6. Ev. Matt. 2, 1—12. *Mandag og tirsdag*: Dager i oktaven. *Onsdag*: Hilarius, bisk., bekj., kirke-l. *Torsdag*: Paul, den første eremitt, bekj. *Fredag*: Marcellus I, pave, mart. *Lørdag*: Anton, abbed.

SØNDAG 18. JANUAR: 2. *sønd. etter Herrens Åpenbaringsfest*. Ep. Rom. 12, 6—16. Ev. Joh. 2, 1—11. *Mandag*: Marius, Martha og medmartyrer. *Tirsdag*: Fabian, pave, mart. og Sebastian, mart. *Onsdag*: Agnes, jomfru og mart. *Torsdag*: Vincent og Anastasius, martyrer. *Fredag*: Raymund fra Penafort, bekj. *Lørdag*: Timotheus, bisk., mart.

SØNDAG 25. JANUAR: 3. *sønd. etter Herrens Åpenbaringsfest*.

ST. OLAV

Redaksjon og ekspedisjon: Akersv. 5. Telefon 42 37 43. Kontortid St. Olavs eksp. og forlag: Kl. 9—16. Mandag, lørdag: 9—13. Utbetalinger tirsdag 12—13.

Abonnementspris: Kr. 15.00 pr. år; for utlandet + avisporto. Girokonto nr. 15986.

Abonnement tegnes i ekspedisjonen og på ethvert postkontor.

Annonser må være innsendt innen onsdag aften.

Kontingenten

for

ST. OLAV

blir i 1953 samme som i år:

Kr. 15.—innenlands
og i de skandinaviske land.
Øvrige utland kr. 19.80.

VARE FLYKTNINGER

trenger husrom!

Mange bor elendig, —
alt har interesse!

Økonomisk hjelp er også
kjærkommen!

Hovedkomitéen for

Katolsk Flyktningarbeide

Hovinv. 5 B, Oslo, tlf. 67 24 41.

ST. SUNNIVA SKOLE

Juleforestilling

Prinsessen som lette etter stjernen

Oppføres: Lørdag 10. jan. |
Søndag 11. an. |
Torsdag 12. jan. } kl. 17
Lørdag 17. jan. |
Søndag 18. jan. |

Entré: Barn kr. 1. Voksne kr. 2.

HVEM KAN JEG HJELPE

med noen timer hushjelparbeid om
ettermiddagen?

Maryke Korte, Valkyriegt. 13 II,
Oslo. Tlf. 46 28 22 (mel. 10 og 12)

BISPEGARDEN OG
ST. JOSEPHS INSTITUTT

bruker

FYRINGSOLJE

Troskap mer enn noensinne!

Biskop dr. Jac. Mangers' nyttårsbudskap

*Vær tro til døden, så skal jeg gi deg livets krone.
Joh. Åp. 2, 10.*

Tidsjaget.

Nyttårsaftnen blir selv det moderne menneske som ellers ikke mer vet å omgås og nytte tiden, forferdet over hvor fort han hittil har jaget gjennom livet. Ingenting går fort nok for oss moderne mennesker, alt må gå i teknisk og mekanisert tempo, og så tror vi å kunne betvinge tiden. Men ved årsskiftet står det helt klart og tydelig for oss at det ikke er vi som hersker over tiden, men at tiden hersker over oss, at det ikke er vi som jager tiden, men at vi er jaget av den.

For Gud er tusen år som en dag, sier salmisten. Alt som menneskene i tusen år kan skape av store kunstverker, alle de intrigerte politiske skuespill som de kan oppføre på verdensscenen, er bare en liten prikk i Guds store bok, en liten tanke i hans allvitenskap.

Men det gis også dager som teller hos Gud som tusen år. Det er t. e. de dager da vi øver handlinger, som følger oss inn i evigheten og besegler vår evige skjebne. Det er fram for alt de store dager som Gud har brukt til å kunngjøre og fullføre verdens gjenløsning: den dag da Guds sønn ble menneske, den dag da han døde på korset og sto opp av graven, den dag da han sendte den Hellige Ånd og grunnla sin Kirke som vil stå til tidenes ende og som helvetes makter ikke skal vinne over. Det er dager som Gud har gitt menneskene nettopp for at de skal kunne betvinge tiden og bli herre over den, dvs. gi den evighetsverdi.

Ja, vi kan bli herre over tiden og tiltvinge oss den lykke som vi uten stans jager etter, når vi bruker tiden til å gå gjennom livet med Gud, tro mot ham og hans evige livslover, tro mot hans Kirke og tro mot kjærlighetstilbudet.

Tro mot Gud.

Vår tid står under en ulykksalig stjerne. Neppe noen av de svundne generasjoner har måttet døde

så megen nød og lidelse som vår tid. Er det bare tilfeldig? Å nei. Sannheten er at det moderne menneske har bannlyst Gud og hans evige lov fra sitt verdensbilde, fra politikken, fra ervervslivet, fra skolen, ja selv fra hjemmet. Det moderne menneske vil være sin egen lykkes smed uten å ta hensyn til Gud og hans bud. Teknikken har henført menneskene og gitt dem følelsen av at de makter alt og ikke mer trenger til noen som står over dem og som de må bøye seg for. Og denne følelsen av styrke har fått dem til å slå i stykker det som årtusener har bygget opp og til å spre død og ulykke over hele verden. Også de gamle lovtavler som Gud en gang skrev de evige livslover på, har de slått i stykker for å tilbe gullkalven og nyte livet uten hemninger av noen art. Nei, det er ikke tilfeldighetene som har skapt ulykke og elende: menneskene har selv hitført dem da de satte Gud og hans lov ut av betraktning og ville være seg selv nok.

Det gjelder derfor å legge vårt livs ledetråder igjer i Guds hender og å bøye oss for hans overhøyhet og hans vilje. Han alene er den Herre vi skal tilbe og som vi kan vente frelsen av. Vi kan ikke ustraffet sette det minste av hans bud eller hans lover ut av kraft, om det nå skulle være det første eller det tredje, det fjerde eller det femte, det sjette eller det sjuende . . . Vi kan ikke gå i rette med Gud og hans bud, selv om disse bud ofte kan synes å være tunge for vår falne natur og i strid med våre syndige lyster.

Det er bare når vi går gjennom livet ved Guds side at vi mestrer tiden og tiltvinger oss lykken. Det er den store hemmelighet som gjør de for-gjengelige dager og år til dager og år som har evighetsverdi og som knytter lykken med ubrytelige bånd til vårt liv.

Tro mot kirken.

Denne troskap er ikke annet enn den helt selvfølgelige konsekvens av troskapen mot Gud. Gud har nå en gang grunnlagt sin Kirke for å føre menneskene til den evige salighet. Til det har han gitt

Kirken både en myndighet som vi må høre på og frelsesmidler som vi skal ty til.

Kirken pleier å kalle de kristne med det pene navn «fideles», det vil si: de trofaste, de som er tro. Dette navn fortjener vi bare, når vi tilegner oss Kirkens *ånd*, lever med Kirken, arbeider med den, strider med og for den. Som kristne er vi Kirkens barn. Derfor må vi også leve Kirkens liv, leve hvert kirkeår med den gjennom de store festkretser jul, påske, pinse og minnet om de lysende helgenskikkelser som alltid trofast har gått i Kristi fotspor.

Hver kristen har en stor oppgave i verden: å gjenspeile Kristus i tiden og å bære ham inn i tiden, å hjelpe Kirken til å oppfylle sin oppgave hos folket i tiden og i historien. Det kan vi bare når vi nøye følger hierarkiets retningslinjer og da fram for alt de direktiver som vår øverste hyrde i Rom med sann profetrost forkynner for alle folk, alle klasser og stender, og som gjelder de kristnes holdning på alle livets områder. Uten ærbødighet for, uten hengivenhet og lydighet mot hierarkiet fortjener vi ikke navnet «fideles», trofaste, og da kan vi heller ikke være tro mot Gud. «Den som hører dere, hører meg; den som forakter dere, forakter meg,» sier Kristus. Det å være kristen og å være tro er ett og det samme.

Må Gud bevare sin Kirke for kristne som ikke er dette navn verdig, for kristne som ikke er tro eller trofaste, for kristne som ikke er en gjenspeiling av Kristi helstøpte personlighet. For slike kristne mestrer ikke tiden. De blir revet med av tidens strøm og deres dager teller ikke hos Gud.

Tro mot kjærlighetsbudet.

Det er kjennetegnet på at vi er Kristi disipler. Kjærligheten er kjernen i Kristi budskap: forstående, forbarmende, hjelpende, tilgivende kjærlighet. Den gamle verden bryter sammen. En ny verden står opp og den vil bli det vi gjør den til ved oppfyllelsen av kjærlighetsbudet. Det er den store oppgave og det forferdelige ansvar som i dag hviler på kristenheten, på hver enkelt kristen.

Vi kan ikke lukke øynene for den usigelige nød som størsteparten av menneskeheten sukker under. To tredjedeler av verdens befolkning har om året knapt 400 kroner pr. hode til å leve av. De fleste av oss greier seg neppe én måned med denne sum. Gir det oss ikke noe å tenke på? På all den hunger, sykdom og elendighet som ligger bak dette?

Denne hjerteskjærende situasjon, viser seg i et enda grellere lys, når vi tenker på at på den ene side produserer jorden nok til alle og at de store siviliserte nasjoner bruker en stor del av sine umåtelige rikdommer til å lage våpen og til å finne ut nye midler til å drepe og ødelegge, og å øke nøden og elendigheten. Kan hende de føler seg nødt til det for ikke selv å bli slettet ut. Men det viser hvor langt

Pave Pius XII ved mikrofonen, som vanlig omgitt av de tje- nestegjørende monsignorer. Helt t.v. på bildet Pavens høyre hånd i den daglige ledelse av Statssekretariatet, pro- sekretæren mgr. Montini.

verden kan synke, når hatet og misunnelsen dreper kjærligheten i menneskenes hjerter.

Det er ikke tvil om at de internasjonale velgjørenhetsinstitusjoner, både kristne og ikke kristne, gjør en veldig innsats for å bringe hjelp og lindre nøden. Men så lenge mistilliten og hatet bygger murer og jerntepper mellom landene og folkene, kan hjelpen ikke bli effektiv i den grad den trenges.

Det er nok så at vi selv med den beste vilje ikke kan forandre denne tingenes tilstand. Men står vi da helt maktesløse? Nei! Vi kan skape en fredens og kjærlighetens atmosfære omkring oss, vi kan rekke en hjelpende hånd til mangel trengende, hjemløs, husløs, vi kan si et kjærlig ord, et tilgivende ord til et ulykkelig medmenneske, vi kan med et godt hjerte gi den lille skjerv som Evangeliet lar symbolisere ved et glass vann som kan mette en sulten kropp eller leske en tørstende sjel.

Når vi slik sår kjærlighet, fred og forsoning omkring oss, da skaper vi en atmosfære som brer seg og etter hvert omfatter en hel menighet, en hel by, et helt land og litt etter litt hele verden og får sluttelig murene og jernteppene til å falle. Det er vår oppgave som kristne i vår tids nød, det er vårt ansvar som disipler av det guddommelige barn som ble menneske for å frelse alle mennesker.

Mitt nyttårsønske til dere alle er at året 1953 som vi nå trer inn i, må bli et år i ubrytelig troskap mot Gud, mot Kirken, mot Kristi kjærlighetsbud. Da vil tiden ikke jage oss, men vi vil bli herre over tiden og gi den evighetsverdi. Våre dager vil bli som tusen år hos Gud, dvs. skrevet med gyldne bokstaver i livsens bok. Og slik vil vi yte vårt bidrag til å skape en verden som gir levelige vilkår til alle mennesker.

Tidens brennende sosiale spørsmål og moralske problemer hovedtemaet i Pavens julebudskap til verden

Som vanlig julaften mottok Pave Pius XII Kardinalkollegiet hvis dekan, kardinal Tisserant, overbrakte Paven kardinalenes julehilsen. I tilknytning til denne julehilsen rettet Paven sitt julebudskap til verden. Hans Hellighet hadde gjort tidens brennende sosiale spørsmål til gjenstand for sitt budskap og kom også inn på de moralske problemer som henger sammen med disse spørsmål.

Pavens tale varte i 45 minutter. Vi gjengir her hovedtrekkene i budskapet:

Julenatten — Frelsens lysende håp.

Vår guddommelige Herres forjettende profeti forkynner den opphøyede dag, når Han som Den høyeste dommer igjen skal komme til vår jord for å gjenoppta sin samtale med menneskeheten. Julens liturgi minner oss om dette; den vender seg til de troende for å oppmuntre dem, for å drive all angst ut av deres hjerter og for å la dem fylles av frelsens store håp som stråler ut fra den fattige krybben i Betlehem, og som forkynner Guds godhet og barmhjertighet.

Vi gjør denne oppfordring til å løfte blikket mot dette håp til Vår, når Vi hilser dere og fremfører Våre ønsker til dere, kjære sønner og døtre. Må julenattens hemmelighet som rommer dette løfterike håp, gjenspeile seg i deres sjeler som mer enn noen sinne hungre og tørster etter de himmelske skatter dere så forgjeves søker etter på vår karrige jord.

Vår julehilsen går først og fremst til alle fattige og fortrykte hvis hjerter er fulle av sorg og bedrøvelse, og hvis liv så å si avhenger av den håpets ånde man kan inngi dem og av den hjelp man kan bringe dem. Det finnes så mange av dem! Selv om forholdene her og der blir bedre, ser man den samme elendighet dukke opp andre steder.

Verden — et offer for sjel'øs teknikk.

Man må ikke tro at verden kan frelses bare ved produksjon og organisasjon.

Menneskeheten har forstått å forme en ny verden: en moderne maskin som den ikke lenger er herre over, fordi styresinnretningen er glidd den ut av hendene. Denne moderne maskin truer til og med å rulle hen over den og knuse den. Dette viser i hvilken grad vår verden er falt som offer for den sjeløse teknikk. Sant nok er teknikernes arbeide ikke uten nytte, tvert imot gagnlig, når den nøyer seg med og utelukkende tar sikte på å styrke og verne de sant menneskelige verdier. På denne måte vil sikkert en rekke vanskelige problemer som har fremkalt stor frykt i verden, kunne bli løst.

Det er likevel feilaktig å tro at man kan avskaffe den enkeltes nød og samfunnets mangler ved hjelp av en uelastisk, stiv organisasjon som man tror kan

kurere hele verden etter de samme oppskrifter. Man synes å tro at man kan sette en slik organisasjon foran verden omtrent som man setter en medisin foran en syk. Venter man helbredelse av slike stive, sosiale doktriner, hengir man seg til overtro, da man jo i så fall tillegger økonomiske formler en nesten magisk virkning som de nå engang ikke har. Det ville også være helt galt å sette alt håp til menneskets skapende kraft, da dette strider mot Guds frelsesplan.

Det sosiale liv er ingen maskin.

Det sosiale liv kan ikke ordnes på samme måte som man konstruerer en maskin. Man skal riktignok ikke undervurdere store bedrifters fordeler og fortjenester, men denne organisasjonsform får ikke settes opp som forbilde for moderne sosialt liv. Disse bedrifter har en upersonlig karakter som står i strid med de innretninger menneskeslektens Skaper har gitt, innretninger som utmerker seg ved at de har et personlig preg. Ekteskap, familie, privateiendom, stat — taler til mennesket som person og vil i den utstrekning disse institusjoner oppfattes og forstås riktig, også akte og verne den menneskelige person og kvalifisere den til å gjøre sin personlige innsats i utviklingen av det sosiale liv. Guds skapende visdom har således intet å gjøre med dette systems upersonlige ensartethet, med dette system som gjør så sterke inngrep i den menneskelige persons rettigheter. Det er beklagelig at staten i så mange land er gjort til en mammutaktig forvaltningsmaskin som griper inn i alle livets forhold. På denne måte skapes en upersonlig atmosfære, og det bør da ikke undre noen at staten i menneskenes samvittighet mer og mer taper karakteren av moralsk fellesskap.

Fø'gene av forakten for den menneskelige person.

Forakten for den menneskelige persons rettigheter har avstedkommet veritable ødeleggelser. Og man blir virkelig skeptisk, når man i dag ser at man vil løse tidens sosiale problemer som f. eks. arbeidsledigheten ved hjelp av felles formler. Der hvor man — for bare å nevne et eksempel — vil sikre full sysselsetting ved ganske enkelt å heve levestandard, må man full av bange anelser spørre seg selv hvor langt man kan drive dette spill uten at det ender i en katastrofe eller resulterer i arbeidsledighet i stor stil. Selvsagt må man gjøre alt som gjøres kan for å sikre full sysselsetting, men man må samtidig undersøke hvordan den kan gjøres varig. Herunder må man holde seg klart for øye at *mennesket* er det vesentlige. Mennesket står over materien. Redningen må ikke søkes i et upersonlig system eller bare i teknikken.

Solidariteten mellom mennesker og nasjoner.

Samfunnsbygningen må reises på solidariteten mellom menneskene og nasjonene. Den himmelropende forskjell mellom de enkelte mennesker og mellom nasjonene må bringes til å forsvinne. Det kan ikke skje med trusler og vold, bare ved en appell til samvittighetene. Nettopp på dette område kan de utøvende, offentlige myndigheter gjøre en stor innsats. Ved å legge planer til nye arbeider kan de gi de arbeidsledige anledning til å arbeide for sitt daglige brød og internasjonalt burde de gjennomføre en bedre fordeling av arbeidet. En utelukkende mekanisk organisasjon kan nå en gang ikke eliminere disse uheldige forhold. Det menneskelige fellesskap er som allerede nevnt, ikke en maskin, og man bør heller ikke — ikke en gang på det økonomiske område — nedverdige det til en maskin. Tvertimot! Den menneskelige persons innsats må til og med settes særdeles høyt — dette gjelder også de enkelte folks innsats. Det som er nødvendig er solidaritet og en bedre fordeling av arbeidet.

Den mekaniske oppfatning av samfunnet øver samvittighetstvang

Dette gjør seg særlig gjeldende med hensyn til fødselskontroll og utvandring. Her avtegnes konflikten med de personlige rettigheter meget skarpt. Livet er nå en gang ikke statistikk. Man gjør seg skyldig i en fundamental feiltagelse, om man legger skylden for de vanskeligheter vi i dag har å brytes med på naturlovene, når de jo faktisk har sin opprinnelse i den manglende solidaritet mellom mennesker og nasjoner. I dette avsnitt om samvittighetstvangen må også nevnes meget av det som søkes gjennomført på undervisningsområdet. Det er også samvittighetstvang, når partimedlemsskap gjøres til betingelse for at man får arbeide. Fagforeningene har her en stor oppgave: mennesket er alltid bæreren av deres krav og får ikke gjøres til gjenstand for dem!

Også i den s.k. frie verden har krigen og senere den «kalde krig» bevirket at en sosial utjevning har gått ut over den personlige frihet. I en annen del av verden er denne utvikling ført til sin bitre ende.

Taushetens og lidelsens kirke.

I store områder er Kirken utsatt for hard undertrykkelse. Den absolutte statsmakt forsøker der å bøye og undertvinge både kropp og sjel. Både i gammel og ny tid har kristenheten betalt sin troskap mot troen med blod. Det finnes alltid svake mennesker; det finnes også alltid folk som sviker. Nyhetene om disse svake er ofte fordreiet, de virkelige kjensgjerninger mange ganger forvansket og mange begivenheter holdt skjult for offentligheten slik at folk aldri får pålitelige underretninger om den harde forsvarskamp biskoper, prester og legfolk har å bestå.

Omtanke for de fattige.

Kjempekaren av fattige som er spredt over hele verden ligger Paven særlig på hjertet: hvor mange sliter ikke hele døgnet for å skaffe seg det aller nødvendigste til livets opphold og til tak over hodet;

De etter-

En etter-jul b

Noe av det mest karakteristiske ved vår tid er at folk fremdeles lever og ånder blant saker og ting hvis egentlige innebyrd er blitt dem et forlatt og tapt begrep. Denne tilstand er så alminnelig akseptert at en ikke lenger føler hvor abnorm og merkelig den er. Vi sikter her særlig til julen, som verden atter har anspent seg til det ytterste for å terse igjennom. Ikke underlig at fler og fler hever sin røst mot det meningsløse i forholdet mellom julefeiringens innhold og dens ytringer. Her hjemme sa bl. a. Hamar-bispen kraftig fra om sitt syn på saken. Men vi norske er ikke alene om situasjonen. Vår engelske kollega «The Tablet» har tatt den for seg ut fra angelsaksiske forhold, og vi har knapt kunnet slå opp i et kulturbevisst vesteuropeisk blad uten å støte på lignende urofylte julekommentarer.

«The Tablet» peker på at en veldig kraft utgår fra kristendommens fortid og stadig holder liv i julen som et merkelig minne om en merkelig hendelse. Men skjønt bare et fåtall virkelig feirer dette minne gjøres det allikevel mere ut av julen enn av påske og pinse. Det som bærer og opprettholder julen er skikken å gi presanger, en skikk oppstått til minne om de gaver som ble brakt til krybben, men nå vokset til et veldig omfang av enorm økonomisk betydning. Andre tider var belemret med

hvilke moralske farer er vel ikke de husville utsatt for, mennesker som må ta til takke med de uverdige tilholdssteder; hvor mange tynges vel ikke av synkende pengeverdier for ikke å snakke om alle dem som faktisk mangler alt; hvilket fryktelig spøkelse er vel ikke den nakne nød som så ofte driver mennesker ut i umoral og forbrytelser, mennesker som ellers aldri ville blitt rammet av de ulykker et slikt liv uvegerlig før eller siden fører til.

Jesus og de fattige! Frelseren ville selv være fattig. Dem som skjebnen hadde berøvet alt, var det Han kom til hjelp. Og kristenhetens felles far er det blitt forundt å lindre megen nød takket være alle de midler som er blitt sendt ham fra hele verden. Gud alene vet hvor inderlig Vi har ønsket å være utrustet med Guds allestednærværelse og allmakt for å kunne oppsøke dere alle hvor dere befinner dere for å bringe dere hjelp, oppmuntring og trøst. Arbeide og fred ville Vi gi dere og stå ved deres side når dere er knuget av livets tyngsler, plaget av sykdom og nød. Vi ville så gjerne ha vært hos dere på akrene og markene, på arbeidsplassene og i fabrikkene. Da hadde Vi kunnet slå fast at selv den beste karitative organisasjon ikke er god nok: det som må legges til er den personlige innstas som må være preget av full deltagelse og forståelse, som må være en brobygning mellom understøttede og velgjørere fordi alle er Kristi brødre og våre egne.

Paven avsluttet sin tale med å lyse velsignelsen «Urbi et Orbi».

kristnes jul

etragtning

andre «utskeielser», helt siden dengang St. Gregor den Store påbød St. Augustin å la våre saxiske forfedre spise mengder av oksekjøtt ved juletider for på den måten å gjøre til Kristi ære hva de før hadde gjort til ære for sine hedenske guder.

Men i dag understrekes det sterkt at festen ble skapt til ære for vinter-solhvervet, noe som er meget eldre enn det nye glade budskap som skulle forvandle festlighetene og gjøre julens 12 dager til en inderlig og virkelig gledesfest. Altså ikke bare en glede over at året snudde og lovet nytt liv og vekst ifølge naturens orden med det stadig tilbakevendende kretsløp hvori menneskenes liv syntes å være fastspent, men glede over budskapet om en ny fødsel til et helt nytt liv i hvis lys alle jordiske ting måtte omvurderes og omarrangeres. Og det er nettopp dette som litt etter litt er gått tapt, mens så meget annet, som bare skjuler det egentlige, er bibeholdt og stadig blir videre utbygget og utsmykket.

I sitt fjerde Reith-foredrag stiller vår tids store idé-historiker, professor Toynbee, spørsmålet om nye religioner nå vil komme til å oppstå, idet han trekker sammenligninger mellom moderne vesteuropeiske mennesker og de tidligere hellenistiske erobrere i Middelhavet som forlengst hadde forlatt sine forfedres tro: «Den form for livsførsel som de selv hadde valgt og brakt videre til alle de orientale og barbarer som kom innenfor den greske kulturs rekkevidde var av helt verdslig natur, og religionens ledige plass ble besatt med filosofier som var utklekket av intellektet.»

Akkurat slik er situasjonen i dag. Som leder av universitetene og undervisningsvesenet står nå, på den kristne teologs tidligere plass, den humanistiske filosof, og han forkaster alt som er berørt av en utenforliggende autoritet. Men straks man kommer utover det borgerlige og politiske plan blir det mere og mere tydelig hvor utilstrekkelig det er for menneskene bare å få servert påstanden om frihetens høye verd. Frihet er et stort gode, stort i den utstrekning det tillater menneskene å finne et mål for sin troskap, sin hengivelse og sin handlekraft. Men friheten er ikke selv dette mål, bare *betingelsen* for at et sant og verdifullt mål kan bli funnet og etterstrebt. Evangeliet ble hilst med sånn glede nettopp fordi det er menneskets ulykke at det ikke alene, uten en åpenbaring, kan finne noe som helt tilfredsstillende og behersker hjertet. Jo høyere og tynnere den filosofiske luft som antikkens menneske pustet i ble, jo mere måtte de prøve å stille seg tilfreds med en stoisisme som nok var morallære, men ikke noe evangelium, for den inneholdt ikke noe nytt budskap.

I forrige århundre forutsa kardinal Newman den eklektisisme som vi nå er inne i og hvis angrep på åpenbaringen består i å innlemme den som et verdifullt element i et omhyggelig avbalansert system av humanistiske verdier, på samme måte som en romersk keiser lot oppstille også en statue av Kristus i sitt store Pantheon for guder. Kanskje er dens

plass blitt enda mindre enn Newman spådde, kanskje er den protestantiske lære blitt enda mere uttynnet og kanskje er antallet av folk som nøyer seg med å se på kristendommen som et budskap om en «all round goodwill» blitt enda større. Det er disse sistnevnte monsignore Ronald Knox har gitt et så kraftig sjokk ved å oversette englenes sang i Betlehem: «hominibus bonæ voluntatis» men «Mennesker som er Guds venner». Han vil nemlig understreke at Det første bud virkelig er det første og ikke det annet i proklamasjonen om menneskets plikt.

Det er merkelig at moderne oppdragelse — slik den er lagt til rette av folk som mener at mennesketens fremtidshåp nettopp ligger i oppdragelsen — i den grad forsømmer vårt opphav og hele vår bakgrunn og lar det 20de århundres barn vokse opp med stadig mindre kjennskap til kristendommens historie. Generasjonene etter reformasjonen hadde den tanke felles at Kirken var det nødvendige midtpunkt og at menneskene bare kunne gjøre Kristi vilje ved hjelp av den kirke han hadde grunnlagt som et levende samfunn. Det 16de århundres store stridsspørsmål var *hvor* denne kirke var å finne. Først senere kom det verste angrep: Kirkens egne skrifter ble revet den ut av hendene og brukt som et våpen mot den, — ikke som under reformasjonen hvor man søkte en ny oppfatning av kirkens vesen, men til å utvinne en etisk «Bjergpreken»-religion som gjorde Kirken til en overflødig overbygning.

Følgen er at moderne statsmenns begreper om religionsfrihet er så merkelig innholdsløse og forflatet. Ser vi f. eks. på Amerika, så er amerikansk protestantisme i alminnelighet blitt til en slags menighetskristendom, en lokal forsamling av likesinnede troende som selv velger og innsetter den predikant de liker, en autoritet som kommer nedenfra. Dette er selvfølgelig helt i demokratiets ånd, men de mørklegger det absolutte ved den religion de mener å tjene. Kort sagt, den moderne verden er full av menn og kvinner som naturlig nok ønsker religionens *trøst*, men ikke dens *bud om selvfornektelse*, mens disse to begreper helt fra begynnelsen nettopp ble fremhevet som uatskillelige og derfor lagt fram som en religiøs helhet for den forsmektende menneskehet.

Men det kan ikke nektes at i vårt århundre, hvor folk er seg så bevisst både det politiske klima de lever i og den regjeringsform de har, blir den religiøse autoritet lettere misforstått og sett skjevt til enn tidligere. Før i tiden vokste jo folk opp med den tanke at de skulle leve sitt liv under et styre de ikke selv hadde valgt og formet, men som var et arvelig hierarki og i ly av dets makt skulle de leve og fylle sin, antagelig, nokså beskjedne plass.

Det er imidlertid den katolske Kirke som i dag må møte og bære hele byrden ved at protestanter og liberale er gått sammen om å mistenkeliggjøre og forkaste enhver form for læremyndighet, — læremyndigheten som jo nettopp er en så grunnleggende del av åpenbaringen. Den moderne verden er et nytt eksempel på hvor konstant faren for forfalskning og utvanning av Herrens lære er og hvor naturlig det er at man fristes til å forkaste eller godta akkurat det som passer en. Og hva kan tydeligere bevise nødvendigheten av en institusjon som beskytter og overvåker utbredelsen av denne lære? Men det er

Elsk din neste

Av fransiskanerpater Leo van Eekeren

Mennesket er et fornuftbestemt vesen og har som sådant visse forpliktelser. Til forpliktelser svarer rettigheter hos den man har forpliktelser mot, og som går ut på at disse blir oppfylt. Når vi overveier hvilke forpliktelser vi har, er det tydelig at de alle uten unntagelse til syvende og sist er forpliktelser overfor Gud. Gud er jo vår Skaper, og vi hans skapninger og altså fullstendig avhengige av ham; derfor er vi forpliktet til å oppfylle hans vilje og bud. Alle våre forpliktelser overfor Gud kan vi sammenfatte i budet å elske Gud mer enn alt annet, ifølge Kristi ord: «Du skal elske Herren din Gud, av hele ditt hjerte, av hele din sjel og av hele ditt sinn. Dette er det største og første bud.» Men når vi elsker Gud mer enn alt annet, blir vi også elsket av Gud, som Kristus sier: «Om noen elsker meg, skal han holde mitt ord, og min Far skal elske ham, og vi skal komme til ham og ta bolig hos ham.» Nå er det slik at vi derved samtidig sikrer vår egen lykke. For den sanne fred og glede, den største uforgjengelige lykke, består i å elske ham og å bli elsket av ham. Ved å elske Gud, elsker vi altså samtidig på den fullkomneste måte oss selv.

Våre forpliktelser overfor Gud er delvis også forpliktelser overfor våre medmennesker og den viktigste av dem er å elske dem som oss selv. Dette bud er så viktig at Kristus sier at det er likt det første: å elske Gud mer enn alt annet. Vi må altså i første rekke elske oss selv ved å elske Gud. Når vi må elske våre medmennesker som oss selv, da må vi fram for alt ønske dem at de også elsker Gud og finner sin største og edleste glede i det. Slik lar det annet bud seg føre tilbake til det første og lar oss bedre forstå dets rekkevidde. For når vi er forpliktet til å elske Gud av hele vårt hjerte, av hele vår sjel og av hele vårt sinn, så gjelder dette alle fornuftige skapninger og altså for alle våre medmennesker. Også de er forpliktet til å elske Gud mer enn alt annet. Ja, nestekjærlighetens bud lærer oss at vi i virkeligheten ikke kan elske Gud over alt annet dersom det blir tale om en misunnende kjærlighet, dvs. at vi ikke tåler at han blir elsket av andre. Tvert imot, vår kjærlighet til ham må være så uselvvisk at vi ikke vil noe heller enn at han også blir elsket av alle som kan det. Når vi vil dette, da har vi samtidig den mest edle kjærlighet til dem, derfor kunne Kristus si at det annet bud, å elske

nettopp Kirkens bevissthet om denne sin misjon som gjør den så mistenkelig i den moderne liberalismes øyne; for Kirken må kreve en privilegert stilling for det enestående verk den er kalt til å gjøre blant alle generasjoners mennesker.

Kanskje noen av de «etter-kristne» har stanset opp et øyeblikk i julen og tenkt over at de ved å feire minnet om Menneskevordelsen feiret noe som, enten ingenting er, eller er av en så oversanselig karakter at alt annet må revideres og omarrangeres i dets lys.

våre medmennesker som oss selv, er likt det første bud, å elske Gud mer enn alt annet.

Men forpliktelsen til å elske våre medmennesker som oss selv hviler ikke bare på den realitet at vi alle som mennesker står i det samme forhold til Gud; den finner også et støttepunkt i *menneskenes sosiale natur*. Menneskene er jo av naturen således henvist til hverandre, at de ikke alene kan opprettholde sitte liv, men at de også trenger det menneskelige samfunn for å kunne leve en menneskeverdig tilværelse. Dette samfunn er nesten umulig uten en nærmere bestemmelse av enhvers rettigheter og plikter. Men hvor nødvendig det enn er å trekke denne grenselinje, vil dette allikevel gagne lite og i hvert fall ikke gi tilstrekkelig resultat, dersom den *gjensidige forståelse* mangler, når man ikke har noen *kjærlighet* til hverandre. For da ville oppfyllelsen av de forpliktelser man har overfor hverandre, bare hvile på frykten for tvangsforholdsregler og forsømmelse av egne forpliktelser og miskjenning av andres sette inn der slike forholdsregler ikke effektivt forelå. Derfor må alle forpliktelser av det gjensidige samkvem finne sin krone og sammenfatning i nestekjærlighetens bud. I denne mening skriver da også St. Paul: «For dette: du skal ikke bryte ekteskapet, du skal ikke slå ihjel, du skal ikke stjele, du skal ikke si falsk vitnesbyrd, du skal ikke begjære, og alle andre bud, de sammenfattes i dette ord: du skal elske din neste som deg selv. Kjærligheten til nesten gjør ikke ondt. Derfor er kjærligheten oppfyllelsen av loven.» Fordi Gud har skapt den menneskelige natur slik at vi trenger det gjensidige samkvem, går nestekjærlighetens bud (for så vidt det hviler på menneskets sosiale natur) tilbake til budet om å elske Gud mer enn alt annet. Dette så meget mer fordi det i virkeligheten ikke vil bli meget igjen av den gjensidige kjærlighet dersom menneskene ikke elsker hverandre i Gud og for Guds skyld.

Også som krav for et harmonisk samkvem foreskriver den gjensidige kjærlighet å elske hverandre som oss selv, hva med andre ord vil si: likesom vi ønsker at andre respekterer vår frihet og våre rettigheter, således må også vi respektere deres frihet og rettigheter. At vi må elske våre medmennesker *som oss selv*, vil altså ikke si at vi må elske dem *så meget som oss selv*, enten vi nå betrakter nestekjærlighetens bud ut fra menneskenes like forhold til Gud eller ut fra menneskets sosiale natur. I hvert fall kan vi ikke elske vår neste således at vi av kjærlighet til ham skulle gi avkall på vår egen kjærlighet til Gud og dermed på vår egen lykke, altså også på den sanne kjærlighet til oss selv. Derfor sier Kristus: «Om noen kommer til meg og ikke hater sin far og mor og hustru og barn og brødre og søstre og endog sitt eget liv, så kan han ikke være min disippel.» (Luk. 14, 26.)

Det er for øvrig klart at vi mer må elske dem som står i et inderligere forhold til oss og som vi har flere forpliktelser mot, enn dem som er fremmed for oss og som vi knapt har noe å gjøre med.

I hvert fall er kjærligheten til Gud og til nesten Guds store bud. Med det står eller faller kristendommen og hele Guds rike.

Levende menneskeskildringer fra Kristus-dramaet

Et apropos til en bok av Giovanni Papini.

Av Helge Røstad.

Giovanni Papini hadde en betydelig litterær produksjon bak seg, da han i 1912 sendte ut boken «Un uomo finito» (En ferdig man). Denne selvbiografien skaffet forfatteren internasjonal berømmelse. En begavet forfatter gir her med en grenseløs ærlighet et rystende selvportrett av en vitebegjærlig ungdom som søker fotfeste. Han finner imidlertid ikke noe å holde seg til. Hans bemerkelser blir derfor nådeløst kyniske. «Un uomo finito» er en ubønnhørlig og ubarmhjertig kritikk av alle idealer. Forfatterens livssyn munner ut i en rendyrket nihilisme. Papini svingte i denne boken, som i så mange tidligere bøker, pisen over anerkjente åndshøvdinger og godtatte læresystemer. Kristendommen gikk heller ikke fri for en spottende og blasfemisk kritikk fra denne gudløse, som alt 15 år gammel var kommet bort fra troen på en allmektig og allvitende Gud.

«Den ferdige mann» sendte så 9 år senere ut en bok, som skulle bli nesten enda mer berømt. I «Storia di Christo» (Kristi Livs Historie) bekjenner den feirede forfatter sin brennede tro på Kristus. Hans budskap er ikke lenger hatets og fornektelsens, men kjærlighetens og troens. Papini har noen år senere gjort rede for hvordan han fant veien tilbake til kristendommen. Verdenskrigens ødeleggelser og råskap ble en vekker for ham. Han tok igjen frem verkene til de store russiske forfattere — Dostojevski og Tolstoj, og først og fremst fordypet han seg i studiet av evangeliene, som han nå for første gang på mange, mange år lete med et uhildet og åpent blikk. Papini innså nå at verden bare kan forbedres og reddes om den enkelte sjel åpner seg for sann fred og kjærlighet og selv bærer denne videre. Kristendommen sto for ham som menneskehetens eneste redning. Forkynneren av en så opphøyet morallære som kristendommen i sannhet er, kunne etter Papinis oppfatning ikke være menneske, han måtte være Gud. Papini studerte så de mange kirker og sekter som forkynner Kristi lære. Han nådde frem til den sikre overbevisning at den katolske Kirke er den ene, sanne Kirke. I den så Papini det tre Kristus selv hadde plantet.

«Storia di Christo» ble opptakten til et rikt forfatterkap av den kristne Papini, som med sin overlegne ånd var med på å bære frem en sterk kristen litteratur i det moderne Italia. I boken «Gog» holder polemikeren Papini oppgjør med tidens høvdinger som er motstandere av den kristne tro og enhet og som spotter moralske normer og regler. Men Papini spiller også på andre, mer vare strenger. Han kan også gjøre sine lesere kjent med kristendommens mysterier og kristendommens mange helteskikkelser. — En slik bok er «I testimoni della Passione», som nå foreligger på tvsk under titelen «Die Zeugen der Passion». Boken er gitt ut på Josef Knechts Verlag, Frankfurt.

Papini kjenner menneskehjertene, han vet at mennesket er fullt av hovmot og storhetsfølelse og at det er skrøpelig og svakt. Han kan derfor gi sine lesere rammende og levende menneskeskildringer, og i «Die Zeugen der Passion» ruller han opp lidelseshistorien for oss, i all den enkelhet, dysterhet og gru. Han viser oss de menneskene som spilte med i dette skjebnedrama. Han gir inngående karakterstudier av de personer som inntok en negativ holdning til Kristi lidelsesdrama. Vi blir revet med i skildringen

av Kristi møte med Judas, Malkus, Kaifas, Pilatus, Barabas og Simon fra Kyrene. Vi overbevises om at deres liv er blitt merket av dette møte, og vi følger dem på deres videre livsvei og ser hvordan disse mennesker ikke kan komme løs fra den påvirkning Kristus engang har øvet på dem. Papini har, som han selv sier i etterordet, skrevet dette verk som kunstner, som dikter — og ikke som historiker eller teolog. Hans skildringer er, sier han, sprunget ut av studiet av evangeliene og derfor har han villet kalle dem «legender». Bokens siste kapittel er en legende av en annen karakter. Forfatteren gir her en dialog mellom Pave Celestin VI og rabbineren Sabbatai ben Shalom, en dialog mellom to personer, som forfatteren har funnet opp.

«Die Zeugen der Passion» er en bok om menneskeskjebner som griper og interesserer, en bok med et evig aktuelt budskap.

Indier inntar italienerens plass i kardinalkollegiet

Med henblikk på å gjøre Det hellige kollegium fulltallig utnevnte som kjent Pave Pius XII den 29. november 24 nye kardinaler, som i et åpent konsistorium 12. januar skulle motta den røde hatt. Det kom derfor som et skår i gleden at en av de nyutnevnte, monsignore Carlo Agostini, patriark av Venezia, 28. desember avgikk ved døden etter en tids alvorlig sykdom. Døden kom for så vidt ikke uventet, ettersom han etter mottagelsen av nyheten om sin vordende kardinalverdighet lot sende Paven følgende telegram: «Jeg takker Deres Hellighet for kardinaliatet. Men jeg forbereder meg imens på Paradiset!»

En var altså nær ved å vente seg en situasjon lik den foran siste konsistorium i 1946, da erkebiskopen av Genova ved sin død gjorde at det likevel ikke ble et fulltallig kollegium som tiltenkt. Forskjellen er bare at det den gangen gjaldt en allerede kreert kardinal (Boetto), mens patriarken av Venezia foreløpig bare var utnevnt. Det er først etter det offentlige konsistorium at de nye kardinalene får rett til tittel og verdighet.

Imidlertid har Paven alt dagen etter mgr. Agostinis død kunngjort et nytt navn i rekken av de 24 vordende kardinaler. Og valget har til alminnelig glede — og overraskelse! — falt på en inder: erkebiskopen av Bombay, monsignore Valerius Gracias. Derved er forholdetallet i sammensetningen av Det hellige kollegium blitt 26 italienere overfor 44 andre nasjoner (kfr. vår kommentar i nr. 47/48—1952).

Erkebiskop Gracias er født i Karachi i 1900, begynte sine studier i hjemlandet og fortsatte dem ved Università Gregoriana i Rom. Han var i en årrekke ved den erkebiskopelige kurie, i en tiårsperiode redaktør, har skrevet en rekke betydelige bøker og hadde solid erfaring i sjelsorgen da han i 1946 ble biskop. Hans utnevnelse til kardinal faller sammen med 1900 års jubileet for apostelen Thomas ankomst til India — en begivenhet verdig den ære å gi India dens første kardinal.

Djevelen frister Judas

Vi bringer her et utdrag av Giovanni Papinis berømte bok, «I Testimoni della Passione» (Vitner til Lidelses-dramaet) omtalt av Helge Røstad på foregående side. Papini skildrer her Djevelens slue angrep på Judas, som må gi tapt da Djevelen tilstrekkelig lenge har smigret hans hovmot og forfengelighet.

Tror du virkelig at han er en Gud eller Guds Sønn? Du er da ikke så lettroende som Peter og så barnslig som Johannes. Din klare forstand kan ikke godta den guddom han innbiller seg. Jeg vet helt sikkert at han ikke er noen Gud, at han ikke kan gjøre noe under som i sannhet skulle komme av Gud. For tre år siden hadde jeg en lang samtale med ham i ørkenen, for jeg ville bli klar over hva han innerst inne egentlig var. En Gud som går omkring på jorden kledd som et menneske, er en urovekkende gjest. Jeg ba ham gi meg to prøver på hans overnaturlige makt: han skulle hoppe ned fra tempeltaket og forvandle stener til brød. Han svarte meg med sitater fra den hellige skrift, men han ville ikke gjøre det jeg ba ham om. Han ville ikke, ganske enkelt fordi han ikke kunne. Disse to enkle undre skulle ha vært den rene barnelek for en virkelig Gud. Gud er et vesen fra en høy himmel, han skulle ikke være redd for å falle til jorden. Gud er kjærlighet og makt og ville ikke ha nektet å forvandle stener til brød, for å gi et bevis på sin makt og kjærlighet til menneskene. Og om jeg ennå kunne ha tvilt på at han var et menneske, så visste jeg det klart da han etter å ha vært noen dager i ørkenen uten å spise, ble sulten. En virkelig Gud, selv om han opptrer i menneskelig skikkelse, kan aldri bli sulten. Og du vet enda bedre enn jeg at han gjerne tok imot invitasjoner til måltider hos venner og til brylluper.

Vær derfor ikke redd, han er et menneske som du, og ikke noe mer enn et menneske. Hvis du angir ham, vil han ikke kunne hevne seg på deg, hverken nå eller senere. Han vil bli arrestert og vil la seg arrestere. Han vil bli pisket og vil la seg piske. Han vil bli naglet til korset og vil ikke gjøre den minste motstand. Han vil kjenne smerte som ethvert menneske. Han vil blø som ethvert menneske, vil skrike og rope til Gud som hvert eneste menneske gjør.

Gi ikke etter for noen frykt, Judas, selg ham og befri jorden for denne fiende. Om du ennå har skrupper, minn deg selv om at han alt har forrådt deg. Han vet at penger forderver, selv vil han derfor ikke engang berøre tempelpengene. Så redd er han for dem! Han vet at penger gjør mennesket skittent og fordervet, at penger brenner og at djevelen er i dem — og hvem har han så gitt dem til. Hvem har fått dem for å oppbevare dem og forvalte dem? Han har gitt dem til deg, Judas, som om du ikke var noen apostel, men en fiende. Legg merke til at han behandler dine venner på en helt annen måte. Peter er minister og stedfortreder for ham, Jakob er herold

for ham, Johannes er hans yndling, hans yngre bror. Og hvem er så du? Mannen som har pengene, som teller dem og tar vare på dem — altså den som er pekt ut til å fristes, den som skal symbolisere grådighet og begjær, den umettelige utpresser som er forutbestemt til den ild som venter de rike. Jesus har utsatt deg for fare. Han visste at man ikke kan fly fra den faren. Han har tvunget deg til å gjøre det som bød ham mest imot. Han har altå ikke oppført seg overfor deg som du om du var discippel og venn. Nei, han har oppført seg verre enn man vil oppføre seg overfor en fiende. Han har gjort deg til latter for dine venner, til skyteskive for deres spott. Kort og godt, han har forrådt deg. Han har lovet å frelse deg og han har skjemt deg ut. Han hadde kalt deg til et liv i ånd og dømmer deg til å ta hendene i det som han selv holder for det skammeligste og mest skitne av alt. Du har derfor ingen grunn til å være takknemlig mot ham. Han har forrådt deg som han ennå ikke har forrådt noen annen. Hevn deg, Judas, ta hevn uten barmhjertighet.

Takk!

Vi retter en hjertelig takk til alle lokal-komiteer, menigheter og enkeltpersoner for den gode oppslutning om kollekten søndag 23. november.

Resultatet, kr. 7 158,16, betyr en god start.

*Hovedkomiteen for Ka'olsk Flyktningearbeid.
Odd Barra, form.*

I tilknytning til ovenstående kan vi meddele at Hovedkomiteen for Katolsk Flyktningearbeid har sendt ut første nummer av sine «flyktningebrev», som det er meningen å sende ut hver måned til alle katolske flyktninger i Norge.

Brevene er pent stensilert og sendes ut i 2 utgaver, ett på norsk og polsk og ett på norsk, italiensk og tysk.

I første nummer gis det en kort informasjon om komiteens opprettelse, mål og midler. Videre en artikkel om Julens budskap og dets betydning for den som må friste flyktningens kår, — så følger noen opplysninger om norske forhold og til slutt et par småhistorier med katolsk innhold. Til brevet er heftet en oppgave over samtlige katolske kirker og kapeller i Norge.

Vi tror brevet har fått en heldig form, og ønsker Hovedkomiteen tillykke med dette og andre tiltak i 1952.

OSLO. Feltprosten ved de allierte lufstyrker, brigadegeneral Augustus Gerhard selebrerte 22. desember messen i St. Olavskirken for de amerikanske katolikker blant det allierte militær-personell i Oslo. Han benyttet anledningen til å takke prestene ved St. Olavs kirke for det arbeidet som er blitt ydet hans landsmenn, en takk som i første rekke var rettet til pastor P. Lowry, som etter syv års fortjenstfullt virke her til alles sorg snart forlater Norge. Samtidig ønsket feltprosten pastor L. P. Messel velkommen som pastor Lowrys etterfølger som tjenestegjørende prest for de amerikanske militære og for de engelsktalende katolikker i Oslo.

En inderlig takk til alle dem som viste meg oppmerksomhet i anledning mitt 50-års jubileum. For Guds alter vil jeg i trofast hengivenhet tenke på hver enkelt.

Sr. Augustine.

Epifani — Herrens Åpenbaringsfest

Epifani, som er det greske ordet for manifestasjon, er opptatt i kirkespråket for festen Kirken feirer til minne om den gang Kristus for første gang manifesterte seg for en videre krets enn Maria, Josef og hyrdene i Betlehem. Bibelen forteller om tre vise menn — magi — fra Østerland, som kom og hyldet Jesubarnet med gull, røkelse og myrrha. En tradisjon fremstiller dem som konger, derfor også navnet Helligtrekongers-fest. Feiringen av Epifani på den 6. januar kan føres tilbake helt til begynnelsen av det 3. århundre. I mange land, som hos oss, er den henlagt til påfølgende søndag.

Diktet vi gjengir etter *Ragnhild Foss'* «Sekvensane i Missale Nidrosiense» er en av de sekvenser som oftest har vært sunget i Middelalderen, men etter kildene kan en ikke si fra hvilket land den skriver seg.

*Lat oss fegnast i Vår Drottin på hans openberringsdag,
då dei vise menn frå Austeland si hylling gav i lag,
då kaldæarar og persarar seg bøyde i si prakt
for Vår Drottins sanne son og hans uendelege makt.*

*Denne Drottins son var han, som dei i sine syner såg
alle sjåarar som sagde at i han vår frelse låg;
han i tenardrakt til verdi kom or høgd og herlegdom,
var frå æva Gud, men mann ei tid, med' han i kjøt tok rom.*

*Spått hev Bileam: or Jakobs ætt ei herleg stjerne renn,
som med velde krasar han som styrer Moabs ufredsmenn;
klårt i vismenns-gåvor teikni skin, for røykjels' tyder Gud,
gullet kongen, myrra mannen i sitt døylege skrud.*

*Til dei vise menn ein engel kom i draume ned med bod,
då Herodes harm i hugen barnet etter livet stod;
for han ottast denne guten som var fødd av konge-ætt
skulde røve frå han riket og hans kongelege rett.*

*Difor måtte dei ein annan veg no fara til sitt land;
og dei fylgde englebodet, glade vegen heim dei fann.
Men Herodes baud i vrøide sine sveinar upp å gå
for i Betlehem og grannelag å drepa borni små.*

*Lat oss yngje for Vår Drottin; syng ein lovsong, lyd
og lag,
ber til konungs-kongen, Kristus, gåvor fram av heilagt
slag.
Bed, at riket hans må koma, han som er vår konge sann,
bed han må i alle ævor verne heimsens folk og land.*

UTLANDET:

VATIKANET

Ny utgave av *Missale Romanum*.

En ny utgave av *Missale Romanum* ligger nå ferdigtrykt fra Vatikanets trykkeri og det første eksemplar er forelagt Hans Hellighet. Rubrikkene er uforandret, bortsett fra et par mindre rettelser, men salmene er gjengitt i ny oversettelse.

Kardinaldrakten forenkles.

I et «motu proprio» av den 30. november har Paven godkjent visse endringer i kardinalenes påkledning ved høytidelige anledninger. Sleppe til den røde soutan avskaffes, og slepet til *Cappa magna* halveres. Kardinalenes røde skrud skal for fremtiden fremstilles av ullstoff, ikke som hittil av silke. De medlemmer av Det hellige kollegium som har drakter av silke, kan fortsatt få bruke dem. Dessuten gjeninnføres forskriftene vedrørende drakten til de kardinaler som hører til ordenssamfunnene. Det er dyrtiden som har bevirket at disse forandringer er besluttet gjennomført.

Samtidig med dette «motu proprio» har Rituskongregasjonen bekjentgjort at de forenklinger som av sparehensyn er gjennomført for kardinalenes vedkommende også skal gjelde for erkebiskoper, biskoper og visse kanonikere.

De apostoliske nuntier som vil motta den røde birett av statsjefene.

Det meldes at de pavelige nuntier i Italia, Frankrike, Spania og Portugal som alle er utpekt som nye kardinaler, ikke vil være til stede i Det offentlige konsistorium i januar, men ifølge en gammel tradisjon motta sine røde biretter av de respektive staters overhoder. Det dreier seg om kardinalene *Cicognani*, Spania, *Roncalli*, Frankrike, *Borgongini Duca*, Italia og *Ciriaci*, Portugal.

Etter denne høytidelighet vil de reise til Rom og i et senere konsistorium av Den hellige far motta den røde *galero* (den bredbremmede kardinalshatt) og de andre tegn på verdighet.

De hvite fedres nye hovedkvarter.

Prefekten for Propagandakongregasjonen, kardinal *Fumasoni-Biondi*, har innviet *De hvite fedres* nye hovedkvarter i Rom. Ti erkebiskoper og biskoper overvar seremonien sammen med representanter fra Belgia, Frankrike, Storbritannia og Holland og et stort antall afrikanske prester og seminarister.

Siden ordenen ble opprettet i 1868 har den hatt sitt moderhus i *Maison-Carée* i Alger; dette vil beholde betegnelsen mo-

derhus til tross for at hovedkvarteret og sentraladministrasjonen er flyttet til Rom.

BELGIA

Hyrdebrev i filmspørsmålet.

De belgiske biskoper har sendt ut et felles hyrdebrev i filmspørsmålet og gitt bestemte retningslinjer for katolske kinobesøkere. Innledningsvis peker biskopene på at 2,2 millioner belgiere hver uke besøker landets 2000 kinoer og understreker i denne forbindelse hvilken fare kinobesøk kan være for ubefestet ungdom. Det er en plikt for kinoeierne ikke å fremføre filmer som støter an mot kristen etikk, fremholder biskopene, og minner i denne forbindelse om de vedtak som ble fattet på det 5. konsil i Mecheln og som forpliktet kinoeierne til ikke å la fremvise skadelige filmer. Episkopatet erklærer at det venter av kinoeierne at de erklærer avtalene med filmselskapene for ugyldige om de tilbys skadelige og dårlige filmer. Gjør de dette, vil de i vesentlig grad bidra til å heve kvaliteten av filmproduksjonen. *Dagspressen* gis det oppdrag ikke å anbefale skadelige filmer. Filmkritikken bør ikke innskrenke seg til å behandle den kunstneriske side ved filmene, den bør også komme inn på de moralske aspekter. Endelig oppfordres kinobesøkerne til å bevare disiplinen og prinsipielt avholde seg fra å se moralsk mindreverdige filmer.

CANADA

Katolsk fagbevegelse grunnlegger sosialt reformparti.

Medlemmer av den katolske fagbevegelse i Canada har i forbundsstaten Columbia grunnlagt et kristelig-demokratisk parti for å arbeide for en reform av den sosiale orden. Medlemmene av det nye parti vil særlig gå inn for medeiendomsrett og medbestemmelsesrett.

CHINA

Et brev fra Chinas katolikker til statsminister Nehru's søster.

I løpet av våren inneværende år besøkte en indisk kulturdelegasjon under ledelse av statsminister *Pandit Nehru's* søster *Srimat Vijayalakshmi Pandit*, China. Delegasjonen teller 15 av Indias fremtredende kulturpersonligheter. Under oppholdet i China som varte fra den 27. april til den 7. juni, besøkte delegasjonen Peking, Mukden, Tientsin, Nanking, Shanghai og Kanton. Flere ganger forsøkte katolikker — dog uten hell — å gjøre delegasjonen kjent med religionsforfølgelsen i China. Det viste seg umulig å få overrakt en rapport, og man frykter for at postvesenet unnot å overbringe en konvolutt som var adressert til delegasjonens leder. *Fides* i Rom har nå offentliggjort en kopi av et brev som med store forsinkelser er nådd fram til Vatikanet. Det er adressert til lederen for den indiske kulturdelegasjon og undertegnet av «En gruppe kinesiske katolikker». Brevet er datert den 30. juni 1952. Der står å lese bl. a. følgende:

«Ifølge rykter som er spredt over store deler av China, ble De under Deres opphold i Peking dypt rystet over den skjebne som har rammet katolikken, geistlighet så vel som legfolk, som er kastet i fengsel. Det fortelles at De ba om tillatelse til å besøke fengslene, men at dette ble nektet Dem . . .

Vi ønsker ikke i denne forbindelse å komme nærmere inn på den fryktelige religionsforfølgelse som raser i hele China. Hele verden vet allerede at bortsett fra et visst antall større sentrale steder, er religionsfriheten som er garantert i forfatningen, avskaffet, at bispedømmene er åndelig ødelagt, at biskopene er utvist, at deres kinesiske og utenlandske prester er fordrevet, kirkene rekvirert og at det frykteligste press er lagt på den enkeltes samvittighet. Man har ikke noe håp om å kunne leve i det kommunistiske China uten å godta det kommunistiske partis materialistiske og ateistiske prinsipper.

Vi ønsker særlig å henlede Deres oppmerksomhet på den skjebne som har rammet dem som sitter fengslet. Hundrevis er fengslet, beskyldt for forbrytelser mot fedrelandet, men i virkeligheten for sin tros skyld. De ble arrestert en dag eller natt på gatene eller i hjemmene, ofte uten at det forelå så meget som en skriftlig arrestordre. Prestene ble fjernet fra sin fredelige virksomhet og er forsvunnet i nattens mørke. Deres skjebne er forferdende. Der finnes mørke fangehull eller overbefolkede fangeseller hvor trengselen er så stor at fangene ikke kan legge seg ned for å sove. Der finnes celler som er som fryseskap om vinteren og som smelteovner om sommeren. Fra solen stiger om morgenen og til den går ned om kvelden er fangene tvunget til å sitte på huk

på tre- og stengulv uten mulighet for mosjon. Ingen bevegelser er tillatt. De begår en forbrytelse om de lukker øynene. De må forholde seg absolutt passive i lange tider, i uker og måneder. Forhørene er den eneste avveksling i denne monotone tilværelse. Fangene må møte alene for «dommeren». De må helt og holdent stole utelukkende på sin egen hukommelse med hensyn til de erklæringer som er avgitt tidligere; papir og blyant er nektet dem. Og når de tvinges til å avgi skriftlige erklæringer, får de ikke lov til å beholde en kopi. Om svarene finnes utilfredsstillende eller «uforskammede» eller fangene nekter å svare fordi et svar ville være ensbetydende med å vanære seg selv, må fangene bli stående i timevis, noen ganger flere dager, mellom voktere med maskinpistoler. Lenker og håndjern legges om fangenes ben og håndledd på en måte som fremkaller smertefulle hevvelser. Som ville dyr lenkes de til veggene i fangehullene. De løses fra håndjern og lenker når de ber om nåde og erklærer seg villige til å tale. Dette, Deres Eksellense, er hva De ønsket å se under Deres opphold i China, det var dette De var urolig for var sant, men som De ble nektet rett til å verifisere.»

COLUMBIA

Ingen forfølgelse av protestanter i Columbia, erklærer prins Bernhard av Nederland.

Dronning *Julianas* gemal, prins *Bernhard*, har etter en reise i Sør-Amerika på en pressekonferanse erklært, at det overhodet ikke kan være tale om noen forfølgelse av protestanter i Columbia.

Katedral av salt.

50 kilometer nord for Columbias hovedstad Bogota i saltområdet Zipaquira er et byggverk under utførelse som er så egenartet at det bare kan betegnes som et underverk. 100 meter under jordens overflate hviler et mektig kirkehvelv på 14 verdige saltøyler: de bærer hvelvet til den underjordiske katedral som skal vigles til «Vår kjære Fru av Rosenkransen». Katedralen kommer å gi plass til 6000 mennesker.

Selv om denne katedral bygges inne i et saltfjell lyser den ikke som et hvitt krystallpalass. Vegger og søyler er av dunkle farger, da saltet er blandet opp med andre mineraler. Hovedskipet som snart er ferdig, er 110 meter langt og så høyt under taket som et kirketårn. Akustikken er sjelden god uten uforstyrrende ekko. Høyt over høyalteret henger et enkelt krusifiks, skåret ut av et mektig tre og tvinger blikket oppad. For tiden innstilleres et orgel, hvis klangstyrke er tilpasset det verdige kirkerom. Sidekapeller og tverrskip graves ut av saltfjellet. Med unntagelse av gulvet som er støpt av sement og trappene er alt i katedralen av salt. Fjellet har levert alle byggematerialer. Man regner med at dette merkelige byggverk vil kunne innvies i 1953.

CONGO

Den katolske fagbevegelse teller flest medlemmer.

Den katolske fagbevegelse i Belgisk Congo er nå landets største. Den ble først dannet etter den annen verdenskrig, men har ikke desto mindre distansert den sosialistiske og den kommunistiske som stadig er på retur.

DE FORENTE STATER

Gresk-ortodoks menighet slutter seg til Rom.

Den gresk-ortodokse menigheten i Akron i De forente stater har sammen med sitt presteskap i spissen sluttet seg til den gresk-katolske kirke som er uniert med Rom.

ENGLAND

Kardinal Griffin om Tito's forestående besøk.

Erkebiskopen av Westminster, kardinal *Griffin*, har i en henvendelse til utenriksminister *Eden* anmodet om at Jugoslavias kommunistiske diktator under det forestående besøk i England i mars måned — det er ikke som tidligere nevnt til kroningshøytidelighetene diktatoren er innbudt — blir underrettet om den sorg og forbitrelse religionsforfølgelsen i Jugoslavia har fremkalt. Kardinalen ber også om at en delegasjon må få anledning til å informere *Tito* om de engelske katolikkers syn på tilstandene i Jugoslavia. Samtidig erklærer kardinalen at *Tito* ikke behøver å nære engstelse for demonstrasjoner eller uhøfligheter fra de engelske katolikkers side under besøket. Kardinalen fremholder at *Tito's* besøk iallfall ville ha noen berettigelse om han ved denne anledning ble underrettet om hvordan Det britiske imperiums 26 millioner katolikker ser på forfølgelsen i Jugoslavia.

FRANKRIKE

800 år siden Bernhard av Clairvaux døde.

I anledning av at det i år er 800 år siden stifteren av Cistercienser-ordenen, *Bernhard av Clairvaux*, døde, vil cistercienserkloostrene i Holland og Belgia sammen utgi en minnebok om denne helgen.

HOLLAND

Storstilet hjelpeaksjon for prester i landflyktighet.

Hjelpeorganisasjonen for prester i landflyktighet som særlig søker å komme de katolikker og katolske prester som i kraft av Potsdameravtalen ble jaget ut av sine hjemsteder i Øst-Europa, til hjelp, har startet en storstilet aksjon under slagordet «En bil for Gud». Målet er å skaffe midler til innkjøp av 100 folkevogner som vil bli stillet til disposisjon for de landflyktige prester i Vest-Tyskland, slik at de lettere vil kunne se til sine sognebarn som er spredt over store områder.

Voksende kommunistisk aktivitet.

I Holland har man i den siste tid kunnet konstatere øket aktivitet fra kommunistisk hold. I katolske kretser setter man dette i forbindelse med den kongress «Sovjetunionens venner» nylig holdt i Amsterdam. Kongressen sendte ut en parole om at partimedlemmene i enda sterkere grad enn hittil skal søke å få innflytelse i de store nasjonale kultur- og sportsorganisasjoner.

ITALIA

«Civiltà Cattolica» peker på nødvendigheten av at De forente nasjoner reformeres.

Jesuitenes høyt ansette tidsskrift i Italia, *Civiltà Cattolica*, bringer i et av sine siste nummer en artikkel av pater *Messines S.J.* hvor det tas stilling til De forente nasjoners vanskeligheter og problemer. Artikkelen understreker nødvendigheten av andre reformer om ikke De forente nasjoner skal komme til å lide samme skjebne som Folkeforbundet. «Hovedårsaken til FN's vanskeligheter må søkes i sikkerhetsrådet med dets vetorett som i realiteten gjør hovedforsamlingen til et rådgivende organ og ikke noe annet. Ennå er det ikke lykkedes FN — ikke engang delvis — å løse en eneste av de hovedoppgaver som det var meningen at denne organisasjon skulle ta seg av. President *Trumans* «bedre verden» er fremdeles et vakkert, men fjernt mål. Det er ikke lykkedes å slukke krigens fakkel, tvert imot er den blusset opp på flere steder og truer med å sette en hel verden i brann. Store problemer forblir uløst som følge av en *dårlig fred og ønsket om hevn over den til betingelsesløs kapitulasjon tvungne fiende*, samt den utrolig kortsynte politikk som ble ført under krigen og som har vært ført etter krigshandlingenes opphør. FN har nådd mindre resultater enn forgjengeren, det gamle Folkeforbundet, som dog var i stand til å yte menneskeheten visse tjenester.»

«Det det i dag dreier seg om,» heter det til slutt i artikkelen, «er ikke å skape en ny organisasjon, men en reform av FN's indre struktur, slik at organisasjonen blir i stand til å utvikle seg til et nyttig redskap i menneskehetens tjeneste. *Det er nå spørsmål om liv og død.* FN står innfor valget enten å redde livet ved reformer eller å avgå ved en stille død.»

En merkelig dom.

Italienske katolikker er sterkt oppbrakt over en dom som er avsagt i Padua. Retten der dømte presten *Luigi Sola* som er sogneprest i St. Nicolas-menigheten til fire måneders fengsel og til en bot på 6 000 lire, fordi han like før kommunevalgene i år i sognets medlemsblad hadde offentliggjort en instruks fra episkopatet i Venezia, der det het: «De som stemmer med kommunistene rammes av bestemmelsene i Det hellige offisiiums dekret av den 1. juli 1949. De har dermed avskåret seg selv adgangen til sakramentene, selv om de ikke er medlemmer av det kommunistiske parti og ikke deler partiets anti-kristelige syn.» Domstolen i Padua betraktet denne instruks som værende i strid med en lovbestemmelse som forbyr Kirkens prester å påvirke velgerne for eller mot noen enkelt kandidat.

Dommen er selvsagt appellert med den begrunnelse at sognepresten så langt fra å ha overtrådt noen lovbestemmelse tvert i mot har gjort bruk av en rettighet som er sikret ham i konkordatet og i artikkel VII i den italienske forfatning. Saken mot sognepresten ble reist av kommunisten i hans sogn. *L'Avvenire d'Italia*, en dagsavis som utkommer i Bologna, spør i tilknytning til denne sak hva som ville skje i den

hellige Frans av Assisi's og den hellige Katarinas land, om alle kommunistiske sognebarn trakk sine sogneprester for retten og anklaget dem for misbruk av embetet og for samvittighetsundertrykkelse, og om alle italienske dommere fulgte eksemplet til sine kolleger i Padua.

IRAK

Kirkens muligheter og fremtid.

De blodige urolighetene i Irak har så vidt en vet ikke på noen måte rammet Kirken i dette land, hvis befolkning går opp i 5 millioner hvorav 90 % tilhører Islam. Kirken teller 200 000 troende som ifølge forfatningen av 1924 nyter full religionsfrihet. For Kirken er det et gledelig tegn at tallet på innfødte prester er sterkt stigende. Siden 1930 er det steget med 170 % og utgjør i dag 113. I dette tall er ikke medregnet alle dem som i dag studerer i utlandet for å bli prester.

JAPAN

Japans kronprins vil besøke Vatikanet.

Den japanske kronprins *Akihito* vil etter å ha overvært kroningshøytidelighetene i London avlegge et besøk i Vatikanet.

JUGOSLAVIA

Brudd med Vatikanet som følge av erkebiskop Stepinac's utnevnelse til kardinal.

Dagspressen har allerede kunngjort at kommuniststyret i Jugoslavia i raseri over utnevnelsen av erkebiskop *Stepinac* til kardinal, har brutt de diplomatiske forbindelsene med Vatikanet.

Kardinal *Stepinac* som etter utnevnelsen er blitt utsatt for en strengere overvåking enn noensinne, har erklært at han etter alt å dømme ikke vil kunne reise til Rom for å motta kardinalshatten. «Hvis jeg skal reise til Rom,» uttaler kardinalen, «måtte jeg anmode regjeringen om tillatelse til å reise, og det vil jeg ikke. Og reiser jeg, ville jeg ikke kunne vende tilbake. Under disse omstendigheter er det umulig for meg å reise. Min plass er her, og her vil jeg bli så lenge det er nødvendig, om det så skal bli til min død.»

Det kommunistiske politbyrå i Jugoslavia har i anledningen utnevnt nedsatt en komité med den oppgave å organisere protestmøter over hele landet mot *Stepinacs* utnevnelse til kardinal. *Tito's* utenlandske misjoner har dessuten fått i oppdrag å «opplyse» verdensopinionen om erkebiskopens «skamløse, skadelige og skandaløse» virksomhet. *Stepinac*, heter det i direktivene, er en gemen forbryter og anstifter av tusener av mord på barn og kvinner under krigen». Det er åpenbart at kommunistene i Jugoslavia som i andre kommuniststyrte land tror at en løgn blir sannhet, bare den gjentas tilstrekkelig ofte.

Religionsundervisning forbudt i skolene i Kroatia.

Undervisningsdepartementet i Kroatia som er den katolske delen av Jugoslavia og som ligger kulturelt foran de øvrige deler av denne stat, har nå forbudt religionsundervisning i skolene. Religionsundervisning har hittil vært «tillatt», men det har vært vanskelig å drive den p. gr. a. alle de hindringer kommuniststyret la i veien.

Tito søker å etablere en anti-katolsk internasjonal.

«Statsministeren» i den slovenske «folkeregjering» — Slovenia som har en katolsk befolkning utgjør en del av diktaturstaten Jugoslavia — *Marink*, uttalte nylig på et møte i «kommissjonen for bekjempelsen av klerikalismen» som ble nedsatt på den kongress De jugoslaviske kommunisters forbund nylig har holdt i Zagreb, at *Tito*, da både den franske og den russisk revolusjon var kommet til kort i sine forsøk på å utrydde den katolske kirke, med hjelp av «progressive sosialister» i Italia, Frankrike, Østerrike og Den tyske forbundsrepublikk nå ville søke å nå dette mål.

Man er også kommet over den plan *Tito* har klekket ut for å søke å tilintetgjøre Kirken i den vestlige verden. Beograd, hovedstaden i Jugoslavia er utpekt til å være hovedkvarter for «Det internasjonale byrå for antikatolsk propaganda». Fra dette hovedkvarter skal der utgå en internasjonal bevegelse hvis formål og oppgave skal være å svekke den katolske kirke i den vestlige verden. Planen skal være utklekket av *Tito's* «hjernetrust» politikeren *Pijade*, prof. *Novak*, utenriksminister *Kardelj* og *Marink*.

Planleggerne tror at deres idéer vil vinne gjenklang i De forente stater og i Sør-Afrika, hvor man vil søke kontakt med de anti-katolske retninger. Tito håper selv å kunne lede det anti-katolske korstog blant sosialistene på ytterste venstre fløy i Tyskland og Østerrike.

Tito's agenter skal allerede befinne seg på reiser i Vest-Europa for å søke kontakter. I Paris skal det allerede være etablert et viktig anti-katolsk propaganda-sentrum på Tito's initiativ. I den siste tid er det fra dette sentrum delt ut en masse brosjyrer med løgnhistorier om kardinal Stepinac. I Vest-Tyskland skal Tito's agenter være på jakt etter et passende trykkeri.

I grunnen er jo disse nyheter bare gledelige for så vidt som de avslører at Jugoslavias diktator nå synes totalt å ha mistet sansen for proporsjoner — og det er meget farlig for en politiker.

KAMERUN

Trappistkloster grunnlagt.

I Kamerun i Vest-Afrika er det i nærheten av Mirlaba grunnlagt et trappistkloster. Klostret teller 7 europeere og 8 afrikanere. Klosters prior, pater *Josef Ivanicki*, at de polske katolikker har gitt over 2 millioner zloty til universitetet for å gi det mulighet til å fortsette sin virksomhet. For tiden har dette universitet 1400 studenter.

POLEN

2 millioner zloty samlet inn til universitetet i Lublin.

Ved åpningen av det nye studieår ved det katolske universitet i Lublin, den eneste ikke-kommunistiske høyskole bak jernteppet, meddelte rektoren, pater *Josef Ivanicki*, at de polske katolikker har gitt over 2 millioner zloty til universitetet for å gi det mulighet til å fortsette sin virksomhet. For tiden har dette universitet 1400 studenter.

Ny forfølgelsesaksjon forestående?

Man frykter for at en nyølge av forfølgelser vil gå over Kirken i Polen. Erkebiskopen av Lemberg, mgr. *Eugen Baziak*, er nylig blitt arrestert.

Det meldes fra Vatikanet at det er små utsikter til at erkebiskopen av Varsjva, kardinal *Wyszynski*, vil kunne reise til Rom for å motta kardinalshatten.

Biskop Josef Gavlina utnevnt til erkebiskop.

Biskop *Josef Gavlina* som er anbetrodd sjelesorgen blant polakkene i landflyktighet, er av Pave *Pius XII* utnevnt til titular-erkebiskop av Madito.

ROMANIA

Sadistisk behandling av troende.

Rumenske flyktninger som nettopp er kommet til Rom, har avgitt beertning om hvilken sadistisk behandling katolske prester og troende blir utsatt for av kommuniststyret i Romania. Ifølge denne beretning blir de arresterte holdt timevis i iskaldt vann eller holdt innesperret i opptil 8 dager i fengselceller hvor temperaturen stadig ligger under frysepunktet. Andre utsettes for bestråling av sterke lyskastere opptil 24 timer uten avbrytelse. Men selv ikke denne djvelske grusomhet formår å knekke de troendes standhaftighet.

SVERIGE

Lutheraner anbefaler diplomatiske forbindelser opprettet mellom Sverige og Den hellige stol!

Intet kan vel i høyere grad markere det omslag i synet på Den katolske kirke som har funnet sted i løpet av de siste tiår hos lutheranere i Sverige enn en melding om at protestantiske svenske kretser for tiden drøfter spørsmålet om en svensk diplomatisk representasjon ved Den hellige stol. I en artikkel i det lutherske ukeblad «Vår Kyrka» — en artikkel som har vakt betraktelig oppsikt — peker *Gunnar Almstedt* på at de syd-amerikanske republikker som Sverige opprettholder diplomatiske forbindelser med neppe har større betydning for Sverige enn en representasjon ved Vatikanet ville ha og minner om at ikke mindre enn 41 stater er diplomatisk representert ved Den hellige stol, hvoriblant flere utpreget protestantiske. Forfatteren konkluderer med at det er ønskelig at diplomatiske forbindelser nå opprettes mellom Sverige og Den hellige stol.

Spiritist som statskirkeprest.

I en artikkel i Aftonbladet retter teol. lic. *Eric Segelberg* en sterk kritikk mot Stockholms biskop *Björkquist* og dennes

domkapitel, fordi det ikke er tatt affære overfor en spiritistisk prest i bispedømmet.

Denne prest har ifølge *Segelberg* utgitt en merkelig bok hvor han påstår at den buddhistiske lære om sjelevandringen er «en hjørnestein i den kristne tro», at Gud aldri «virker direkte, men gjennom sine engler og salige menneskeånder» og at Kristus var «det største medium som noensinne har levet, hvorfor han også «fra gammel tid av kalles formidleren». Presten har også forandret gudstjenesten til ugjenkjennelighet. Han går opp foran alteret i en spøkelsesaktig «åndedrakt» og feirer ikke «nattvarden etter kristen sed», doper uten å nevne den trenige Gud. Alt tillates i dette nye bispedømme, fremholder *Segelberg* som også understreker at «hver eneste prest og troende er bundet av Kirkens bekjennelse».

TYSKLAND

Bare den kristne tro kan overvinne kommunismen, erklærer biskop Dibelius.

Formannen for Den evangeliske kirkes råd, biskop dr. *Dibelius*, slår i en erklæring fast at det bare er den kristne tro som kan overvinne kommunismen. Biskopen uttaler videre følgende: «Det finnes færre overbeviste kommunister i Sovjetunionen enn i Forbundsrepublikken. I Østsonen kjenner menneskene kommunismen og lider hardt under det kommunistiske styret.»

Gjenreisningen av Hedwigs-katedralen i Berlin.

Gjenreisningen av Hedwigs-katedralen i Berlin som ble ødelagt under et bombeangrep på Berlin under krigen, fullføres i hurtig tempo. Man er nå begynt å legge den nye kuppel over kirkerommet.

Bindeledd mellom tyske og amerikanske katolikker etablert.

I nærvær av den apostoliske nuntius i Tyskland, erkebiskop dr. *Muench* og biskop *Cleven* av Köln som representant for kardinal *Frings*, er det i Bonn etablert et kontor av National Catholic Welfare Conference for å formidle kontakter mellom tyske og amerikanske katolikker.

Kirken bak jernteppet lar seg ikke kue.

Tysklandsredaktøren til det amerikanske katolske nyhetsbyrå NCWC, dr. *Max Jordan* som nylig ble viet til prest, er for tiden på besøk i De forente stater. På et møte i Washington uttalte han at Kirkens stilling i de underkuede land er sterkere enn noensinne tidligere til tross for forfølgelsene. Han uttalte at han etter mange samtaler med prester og legfolk som er undsluppet fra Øst-Europa, har fått det inntrykk at kommunistene til tross for forfølgelsene mot de kristne og religionen overhodet, ikke har oppnådd nevneverdige resultater blant de hundrevis av millioner av ulykkelige mennesker som er prisgitt deres redselsherredømme. Troen hos de ca. 65 millioner katolikker som lever bak jernteppet, er, uttalte dr. Jordan, mer levende enn noensinne.

UNGARN

Kirker omdannes til radarstasjoner.

På befaling av de sovjet-russiske militære myndigheter har Moskvas lakeier i Budapest beslaglagt 32 kirker langs grensene til Østerrike og Jugoslavia. Spesialtropper fra Den røde armé har overtatt disse kirkebygninger med tilhørende prestegårder for å la dem innrede til radarstasjoner. Den røde armé skal også ha lagt beslag på katedralen i Pecs — iallfall tårnet — for militære formål. Stefanskirken i en landsby 15 km. syd for Pecs er omdannet til kino for de røde styrker som er stasjonert i dette område.

URUNDI

Katolikkenes i flertall.

I 1951 steg tallet på dømte katolikker og katekumener til 914 000 i Urundi i Afrika. For første gang i landets historie er de kristne dermed kommet i majoritet blant befolkningen. Utviklingen fortsatte i gunstig retning i 1952, slik at flertallet er blitt stadig større.

ØSTERRIKE

Hollandske geistlige til Østerrike?

Hjelpe-erkebiskopen av Wien, dr. *Frans Jachym*, er reist til Holland for med det hollandske episkopat å drøfte muligheten av å få hollandske katolske geistlige overført til Østerrike. Det er meningen at disse prester skal settes inn i de bispedømmer hvor prestemangelen er størst.

OSLO

LEGEMIDDEL

Ved B-vitaminmangel —

AFI-B-TOTAL
tabletter

med de viktigste komponenter i B-vitaminkomplekset i relativt store doser.

Pakninger à 50, 100 og 250 tabletter.

A-S FARMACEUTISK (AFI) INDUSTRI OSLO

A. J. LUTZ:

MENNESKET og MYSTERIET

Grundt-Tanums Forlag

Kr. 7.45

«— — forbausende letlest, mer hører allikevel til de bøker man bør lese flere ganger.»

(Aftenposten.)

JERNVARER

VERKTØY

KJØKKENUTSTYR

SPORTSARTIKLER

Hakon Lunde

Storgaten 24, Oslo

Sentralbord 42 59 94

MICHAEL BERG

Autorisert installatør

Theresegt. 26, Oslo

Telefon 60 24 05

HAMAR

O. Johannesen

URMAKER

Spesialforretning i ur-bransjen

Hamar - Tlf. 1497

A. STEEN

Etablert 1854

Hamar

Ved innsendelse av beløp som gjelder gaveabonnement bes elskverdiggst ordet gaveabbonnent påført bestillingen, slik at ekspedisjonen kan sende giverens hilsen til mottageren.

St. Olavs Ekspedisjon.

Martin Olsen

Overretts sakfører

Stortingsgt. 4 - Telefon 41 67 39
OSLO

*All slags
forsikring*

ANTH. B NILSEN & CO'S

ASSURANCEBUREAU A/S

Rådhusgaten 27, Oslo.

Telefon 41 01 10.

HERMAN H. RITTERS

ESKEFABRIKK

Chr. Kroghsgt. 30, Oslo

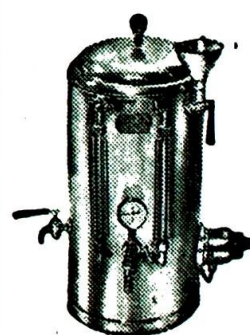
Tlf. 42 34 66

Tunghørte

De hører igjen takket være OTICON HØREAPPARAT. Vi installerer høreanlegg i kirker. 33 års praksis. Forlang katalog.

AMERICAN NORWEGIAN OTICON. A. BRUCE

Fridtjof Nansens plass 6 (like bak Rådhuset), Oslo. Telf. 42 33 32

KAFFEN er fri!

Endelig — idag kan De realisere Deres gode idé om kaffeservering på Deres kontor eller bedrift.

«Fix»

AUTOMATISKE TRAKTEMASKINER

10 — 20 — 30 — 50 — 75 liter

gtr den beste kaffe og største økonomi

GUSTAV A. RING
System Maskiner

Oslo, Akersgt 8, Tlf. 42 10 50.

ØKONOM Centralopvarming

Inneh.: Trygve A. Engh

Tlf. 42 51 33 - Oslo

Varme — Ventilasjon — Damp

Varmtvann — Olje — Stoker

Fyring — Kjelerep. — Ettersyn

Guttorm A. Johnsen

BLIKKENSLAGERMESTER

Bygnings-, takreparasjons- og ventilasjonsarbeid

Thor Olsensgt. 2, Oslo. Tlf. 42 37 89

SI

NAVNET

SI

OSLO

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRA

Ullevålsv. 1 - Oslo

Tlf. 33 23 34 - 33 22 46

Privat 41 64 78 - 69 43 72

HANS KARLSEN
MALERFORRETNING

Utfører all slags
malerarbeid

Tordensskjoldsgt. 6 B

Tlf. 41 07 76 - Oslo

OLE KRISTIANSEN

Snektermester

Heimdalsgt. 34 - Oslo.

Tlf. 68 13 58 - Etablert 1894

Spesialitet:

Møbler og innredningsarbeider

TILMERS & HAAVELSRUD A/S

Teatergaten 1, Oslo. Tlf. 33 21 40

Kjøleskap, RADIO, Lysekroner.

Komfyrer. Eget radioverksted.

SØREN HANSEN

Kolonialforretning

Langes gate 6 - Oslo

Telefon 33 77 34

GI DE UNGE EN GOD
START I LIVET, FORÆR
DEM EN SPAREBØSSE

«K L A R»

Fåes i banker over hele landet

Jens J. Andersen
OSLO - CENTRALBORD 68 34 00
Beste leverandør av
Kjøtt-FLESK-POLSEVARER

Kjøp
Skotøi

A-S SKOTØIMAGASINET

SOLID

GRENSEN 5/7

DENNE Plass

er ledig for

DEM

KOLDSAGBLAD

OSCAR SKOTVEDT - Oslo

Avd. Verktøy- og Spesialmaskiner

Kirkegaten 10 - Telefon 42 39 45

Johan Olsen & Sønner

Murmester og Entreprenørforretning

Kongensgt. 17 - Oslo

Etabl. 1896

Tlf. 42 99 90

WISBECH

Majorstuhuset - Oslo

MASKIN- OG ELEKTROTEKNISKE
FABRIKKER

ODDVAR J. LØDEM
MURMESTER & ENTREPRENØR

Beste
og hurtigste
slipemiddel
for lager og
ventiler